

Самотній Столяр

На південному заході Чарівної країни жили Жувани — боязкі й добрі люди. Вони були невисокі на зріст — дорослий чоловік не вищий за восьмирічного хлопчика з тих країв, де люди нічого не знають про чудеса.

Правила Блакитною країною Жуванив Гінгема, злюща чаклунка. Вона жила у глибокій темній печері, до якої Жувани боялися й близько підходити. Та з-поміж них, усім на подив, знайшовся один чоловік, який збудував собі хатину неподалік житла чаклунки. Звали того чоловіка Урфін Джус.

На відміну від своїх добрих і лагідних одноплемінників Урфін уже змалку був сварливий і непоступливий. Він не любив гратися з дітьми, а коли й долучався до гри, то вимагав, щоб усі йому підкорялись. Тож і не дивно, що гра з його участю майже завжди кінчалася бійкою.

Хлопчик рано залишився сиротою, і його взяв до себе столяр з маленького села Когіда, щоб навчити свого ремесла. Урфін щороку ставав ще незлагіднішим, а коли опанував столярство, то, нітрохи не шкодуючи, пішов од свого вчителя, навіть не подякувавши йому за науку. Але ремісник був добрий душею і дав йому

набір інструментів та все необхідне, аби той мав чим заробити собі на хліб.

Невдовзі Урфін став умілим столяром. Він залюбки майстрував столи, ослони, різний селянський реманент і начиння. А проте, хоч як це не дивно, злісна й сварлива вдача майстра передавалась і його виробам. Зроблені ним вила намагалися штрикнути свого хазяїна у бік, лопати стукали по лобі, граблі старалися зачепити за ноги і звалити його на землю.

Через це люди й перестали купувати ці речі в Урфіна Джуса.

Тоді він узявся робити іграшки. Та ба! У вирізьблених з дерева зайців, ведмедів та оленів були такі люті морди, що діти жахалися, лише поглянувши на них, і потім всю ніч не могли заспокоїтись. Іграшки припадали пилом у комірчині Урфіна — ніхто не хотів їх купувати.

Урфін Джус аж нетямився з люті. Він полишив звичне ремесло, не виходив на люди, а жив з того, що вирощував у себе на городі.

Самотній столяр так ненавидів своїх земляків, що намагався не бути схожим на них ні в чому. Якщо Жувани мешкали в круглих будиночках блакитного кольору з гостроверхими дахами та кришталевими кульками нагорі, то Урфін Джус побудував собі будинок чотирикутної форми, пофарбував його в коричневий колір, а на даху примостив опудало хижого орла.

Жувани носили блакитні каптани й ботфорти, а каптан і ботфорти Урфіна були зеленого кольору.

У Жуванів капелюхи були з гострим верхом і широкими крисами, під якими хилиталися срібні балабончики. Урфін Джус терпіти не міг балабончиків і ходив у капелюсі без крисів. Добросерді Жувани заходилися сльозами щоразу, як щось траплялося, а в похмурих очах Урфіна ніхто ніколи не бачив ані сльозинки.

Жуванів прозвали так за те, що їхні щелепи постійно рухалися, начебто щось жували. Колись була така звичка і в Джуса, та він, хоча й з великою бідю, позбувся її. Урфін годинами просиджував перед дзеркалом і, тільки-но помічав, що його щелепи починають жувати, негайно зупиняв їх.

Справді, велику силу волі мав цей чоловік, та, на жаль, спрямовував її не на добрі вчинки, а на лихі.

* * *

Відтоді минуло кілька років. Одного дня Урфін Джус прийшов до Гінгеми, маючи намір найнятися до неї на службу. Зла чарівниця вельми зраділа: вже кілька століть жоден із Жуванів не зголошувався доброхить служити Гінгеми, а всі її накази виконувалися лише під загрозою грізної кари. Та тепер у чаклунки з'явився помічник, який залюбки виконував усілякі доручення. І що неприємніші для Жуванів були розпорядження Гінгеми, то ревніше виконував їх Урфін.

Над усе похмурому столяріві припало до душі ходити по селах Блакитної країни й обкладати мешканців даниною — стільки-то й стільки гадюк, жаб, мишей, п'явок і павуків. Річ у тім, що Жувани страшенно

боялися цієї нечисті. Діставши наказ збирати їх, маленькі боязкі чоловічки починали голосно ридати. При цьому вони знімали капелюхи і клали їх на землю, щоб балабончики своїм калатанням не заважали їм плакати. А Урфін дивився на сльози своїх земляків і зловтішався. Затим призначеного дня приходив з величезним кошем, збирав данину й відвозив її до печери Гінгеми. Там це добро чаклунка або вживала собі в їжу, або використовувала на лихі чари.

Того дня, коли будиночок Еллі розчавив ненависну Гінгеми, Урфіна не було поблизу: він подався у її справах до найвіддаленішого куточка Блакитної країни. Довідавшись про загибель чарівниці, Джус відчув і жаль, і радість одночасно. З одного боку, він шкодував, що втратив таку могутню заступницю, але